

## ПОСЛАННЯ СІМДЕСЯТНИКА

### Громадянський обов'язок святих останніх днів

**С**паситель проголосив, що євангелію мають проповідувати Його апостоли, і сказав це такими словами: "Ідіть по цілому світові, та всьому створінню Євангелію проповідуйте!" (Марк 16:15) У світі багато країн та форм правління, і сьогодні, тих, хто обрав іти за Христом, можна знайти серед жителів будь-якого куточку світу.

Оскільки зусиллями місіонерів відновлена євангелія розповсюдилася серед багатьох країн, Церква дійсно стала всесвітньою церквою. Святи різних країн живуть під проводом різних форм правління та політичних сил. Часто виникає питання, як до них мають ставитися члени Церкви і як вони можуть брати участь в управлінні своєю країною.

Господь, безсумнівно, захищає уряди, щоб допомогти Своїм дітям жити разом в мирі та безпеці. Господь відкрив пророку Джозефу Сміту: "... уряди було запроваджено Богом на благо людини і ... Він покладає на людей відповідальність за їхні вчинки по відношенню до них, як у законотворчості, так і у нагляді за виконанням закону, заради блага і безпеки суспільства" (Учення і Завіти 134:1).

Святи останніх днів мають бути відданими, чесними і законотворчими громадянами. Вони мають брати участь у таких процесах управління, як вибори та висловлення своїх думок через участь у громадських обговореннях; завжди з наміром покращити закони і те, як вони застосовуються. У нашому власному житті нам слід уникати корумпованої поведінки та будь-якої кримінальної діяльності. Ми маємо підтримувати тих керівників, які намагаються забезпечити мирне й безпечне оточення, в якому ми можемо ростити наших дітей та жити за нашою вірою, і говорити про них з повагою.

Далі Господь каже: "... всі люди зобов'язані

*підтримувати й захищати уряди тих країн, де вони живуть, маючи в законах цих урядів захист своїх невід'ємних і невідчужених прав; і що заклик до заколоту і бунту є неприйнятними для кожного громадянина, якого захищено таким чином ..."* (Учення і Завіти 134:5).

Якщо член Церкви не погоджується з законами чи керівниками своєї країни, він має скористатися законними засобами для того, щоб започаткувати зміни та покращення. Найкраще цього досягати через участь у публічних обговореннях, де можна висловлювати й обговорювати ідеї, та через голосування на виборах. Члени Церкви не повинні брати участь у бунтарській чи заколотній діяльності, метою якої є повалення уряду силою. Якщо права члена Церкви порушуються, слід скористатися судовою системою, щоб апелювати до цивільного права в питаннях захисту чи отримання відшкодування.

Церква вірить, що проходження строкової військової служби своєї країни є почесним обов'язком. Ті, хто служить, мають підтримувати високі моральні та етичні норми, втіленням яких є вчення Ісуса Христа. Часто під час проходження військової служби праведні молоді люди стають чудовим прикладом для оточуючих. Сила віри має захисний вплив під час конфлікту чи битви.

Ми маємо молитися за наших громадянських керівників і просити Господа допомогти їм приймати закони, які дозволять захищати свободу та основні права людини. Часто ми забуваємо, що усі, хто живе на цій землі, є синами і дочками Бога. Через молитву Дух може нагадати нам про любов, яку ми маємо відчувати до всіх людей.

У той час, як ми терпеливо чекаємо на



**Старійшина  
Грегори А.  
Швайцер, пре-  
зидент Східно-  
європейської  
території.**

встановлення небесного уряду Самим Спасителем, ми маємо прагнути робити все можливе, щоб дотримуватися небесних законів і показувати гарний приклад для керівників на землі.

Якщо ми так робимо, то допомагаємо виповнитися пісні, яку співали ангели, коли народився Христос: “... на землі мир, у людях добра воля” (Лука 2:14). ■

## НОВИНИ СХІДНОЄВРОПЕЙСЬКОЇ ТЕРИТОРІЇ

# Трансляція територіальної конференції

Олексій Марченко, Московський Російський кіл

**5** та 6 листопада 2011 р. члени Церкви Східноєвропейської території взяли участь у місцевих конференціях, в яких за основу недільної сесії була взята трансляція звернень провідників Церкви із Солт-Лейк-Сіті до святих нашої території.

Старійшина Л. Уїтні Клейтон, з президентства сімдесятичленів, говорячи про основні вчення Церкви стосовно сім'ї, навів цитату із Довідника 2: “Усі члени Церкви, навіть якщо вони ніколи не були у шлюбі або їхня сім'я не в Церкві, повинні прагнути ідеалу—жити у вічній сім'ї. Це означає—готуватися, щоб стати гідними подружжями та люблячими батьками або матерями. У деяких випадках ці благословення здійсняться тільки в наступному житті, але кінцева мета є однаковою для всіх.

Вірні члени Церкви, чий обставини не дозволяють їм отримати благословення вічного шлюбу й можливості бути батьками в цьому житті, отримують усі обіцяні благословення у вічності, за умови, що вони дотримуватимуться завітів, які уклали з Богом” (Довідник 2, 1.3.3). Він наголосив,

“що шлюб є вчинком віри; вся справа у вірі”.

У своєму посланні сестра Барбара Томпсон, другий радник у генеральному президентстві Товариства допомоги, нагадала про Еноха. Велика кількість людей отримали своє спасіння і стали справді наверненими завдяки його служінню. Господь сказав йому: “Відкрій уста свої, і їх буде сповнено” (Мойсей 6:32). Потім вона додала: “Ми знаємо, що нам потрібно щось казати, щоб допомогти людям дізнатися про євангелію. Нам потрібно бути підготовленими і Господь допоможе нам знати що говорити”. Але що нам слід робити, щоб бути підготовленими і подолати наші труднощі, які іноді стають величезними, наче гори. Господь сам сказав про це: “Бог каже: “Іди зі Мною”. Він просить нас лише ходити з Ним, і тоді ми матимемо всю потрібну нам силу, щоб залишатися на вірному шляху і робити все за Його бажанням”.

Старійшина Даллін Х. Оукс, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, назвав кілька основоположних заповідей, яких нам слід дотримуватися, “щоб мати це

дорогоцінне скерування й мир”. Він нагадав, що за умови щотижневого прийняття причастя, каяття в наших гріхах, поновлення наших обіцянь служити Господу, завжди пам'ятати Його і виконувати Його заповіді, ми отримуємо дорогоцінне обіцяння, “що Його Дух завжди буде з нами” (див. УЗ 20:77). “Саме так ми можемо поглянути поза перешкоди та розчарування цього життя, щоб скеровувати себе й дорогих нам людей до нашого небесного дому”,—сказав він. Старійшина Оукс заохочував нас “підніматися на висоту євангельської культури, норм поведінки та традицій, які ґрунтуються на відновленій євангелії Ісуса Христа”, а також “облишити будь-які особисті або сімейні традиції чи звичаї, які суперечать їй або вченням Церкви Ісуса Христа”. Це торкається таких речей, як стосунки в сім'ї, закон цнотливості, стосунки між людьми різних національностей. Він попросив нас сплачувати повну десятину, щоб ми і наші народи могли бути благословенними, і заохочував піклуватися про малоактивних членів Церкви, щоб повернути їм благословення євангелії. Він сказав: “Є чотири речі, які ми можемо робити, щоб допомагати нашим малоактивним членам Церкви:

1. Бути їхнім другом;  
2. Вислуховувати їх і намагатися зрозуміти їхні занепокоєння; 3. Допомогати їм відчувати любов Бога до них, показуючи їм їхні вічні перспективи; та 4. Допомогати їм відчувати впевненість у тому, що вони можуть змінитися”.

Старійшина Оукс переконавав нас знаходити час для храму і приділяти особливу увагу навчанню дітей і молоді та скеровувати їх у дусі євангелії, щоб підростаюче покоління могло будувати свої життя на цій міцній основі.

Президент Дітер Ф. Ухтдорф, другий радник у Першому Президентстві Церкви, який виступав останнім, висловив думку про зв'язок між нашим щастям (земним і вічним) і справжнім наверненням. Він заохочував нас активно й усвідомлено працювати над тим, щоб продовжувати наше навернення і допомагати іншим йти тим самим шляхом до вічного щастя.

Заохочуючи молодь служити на місії, він сказав: “Місіонерське служіння принесе вам багато радості й щастя; воно сформує ваше свідчення й характер; воно дасть вам сили й міцну основу для вашого майбутнього життя”.

Говорячи про сутність земних випробувань, він сказав: “Життя чудове й захоплююче! Але через багато чого, доступного нам, іноді важко зосередитися на найважливішому, на тому хорошому, що найбільше важить у житті. Сатана користується такою реальністю, щоб відвернути нас від того, що має вічну цінність. ... Однак

це ваш вибір—вирішити, що є для вас достатньо дорогим, аби вибрати, як розпорядитися своїм часом. ... виявіть, в яких сферах свого життя вам треба виправити свій курс”.

Стосовно закону десятини, він свідчив, “що суть закону десятини—не гроші, а віра. І так з усіма заповідями Бога”. Говорячи про випробування, президент Ухтдорф сказав: “Повне навернення приходить після багатьох випробувань і перевірок”. “Проте багато запитань у цьому житті повинні почекати на майбутню відповідь, можливо, навіть у наступному житті. А поки істина така: Бог любить всіх Своїх дітей, а тому що Він любить нас, ми можемо довіряти Йому і виконувати Його заповіді”.

Потім він запропонував три прості, але перевірені речі, які підкріплять і поглиблюють наше навернення до відновленої євангелії, посилять нашу віру в Ісуса Христа і зміцнять наші сім'ї. “1. Майте діячу храмову рекомендацію; 2. Щодня вивчайте слово Бога; 3. Щодня спілкуйтеся зі своїм Небесним Батьком”.

На завершення президент Ухтдорф сказав: “Брати і сестри, ця конференція—гарна нагода знову переглянути своє життя і перевірити свої думки, почуття та вчинки. Будь ласка, замисліться над Спокутою Ісуса Христа і її значенням особисто для кожного з вас. ... Я обіцяю вам: якщо ви будете йти цим шляхом, то будете благословенні миром і силою у своєму щоденному житті й отримаєте відповіді на свої молитви”. ■

## Центр підготовки місіонерів у Донецьку

**Яна Франчекайте, Українська Донецька місія, Донецька Об'єднана філія**

*“Тепер ось, дивовижна робота має скоро розпочатися серед дітей людських ...” (УЗ 4:1)*

**Н**езвичайний захід відбувся у грудні 2011 р. в Калінінському будинку зборів міста Донецька. Там зібралися члени Церкви різних вікових груп: брати—від 16 до 25 років, сестри—від 16 до 30 років, подружні пари, які могли би служити на місії, і місіонери похилого віку. Усього було близько 80 учасників з усього Донецького округу і прилеглих міст.

“Захід було організовано для того, щоб наші брати і сестри могли зміцнити своє свідчення про євангелію Ісуса Христа і почути голос Господа, який закликає їх служити на місії”, — сказав Юрій Орлов, один з організаторів цього заходу. Тетяна і Геннадій Подводови, які недавно відслужили в якості президента місії та його дружини в Російській Санкт-Петербурзькій місії, також допомагали з підготовкою цього заходу. Тетяна додала: “Ми хотіли дати можливість братам і сестрам відчути особливий місіонерський дух і отримати досвід служіння в якості місіонерів повного дня. Захід було організовано таким чином, щоб його учасники цілий день прожили за місіонерським розкладом”.

О 7:30 пройшла реєстрація учасників заходу. Кожний отримав чорну місіонерську табличку з указаним на ній власним іменем. Після спільної молитви із словом привітання виступив президент Української Донецької місії Володимир Камперо.

З 9:30 до 12:30 проходило навчання в класах з глибоким вивченням наступних тем: “Вчення Христа”, “Спокута”, “Покаяння”, “Книга Мормона”, “Святий Дух”. Насті Литвиній з Луганська—17 років. Ось що було для неї корисним: “Я дізналася, як я можу ділитися євангелією Ісуса Христа з іншими людьми, як робити це правильно”. Оксана Мороз, із Горлівки, додала: “На уроках я дізналася, як говорити з людьми, які знаходять слова, щоб розповісти про євангелію просто і донести саму суть послання”.



ФОТО ЮРІЯ ОРТОВА

#### **На одному із занять.**

“Під час навчання я дуже глибоко відчув принципи покаяття та Спокути”,—азначив Іван Тихомиров.

О 12:30 був обід. В імпрорізованій “місіонерській” їдальні відчувалася єдність і був присутнім Дух. Деніза Барбакова розповіла: “Коли ми сіли за столи, я оглянула присутніх і побачила, що усі, хто там знаходився, були з табличками. Ми відчували себе справжніми місіонерами. Це було так чудово”.

З 13:30 до 16:00 на майбутніх місіонерів чекала ціла низка неочікуваних для них заходів. Їм слід було пройти медичний огляд у лікаря, потрапити на прийом до стоматолога і підстригтися за місіонерськими стандартами. Для деяких останній етап виявився справжнім випробуванням—не всі зважилися на справжню місіонерську стрижку.

На наступному етапі учасників навчали, як зареєструвати свій Аккаунт СОД і як правильно заповнити документи для поїздки на місію. Олександра Піттоліна, із Макіївки, серйозно замислювалася про місію до своєї участі у цьому заході. Вона сказала: “Я прийшла сюди для того, щоб пізнати щось нове і уявити, наприклад, як проходить день місіонера в центрі місіонерської підготовки і ще навчитися правильно оформляти документи на місію. Після цього духовного і практичного досвіду я ще раз переконалася, що мій вибір служити на місії—правильний, і я щаслива через це. Я з нетерпінням чекаю на час, коли зможу відправити свої документи”.

Альбіна Мойсеева була в групі “місіонерів” старшого віку. “Те, що ми сьогодні відчуваємо, мабуть і є справжній місіонерський дух,—сказала сестра Альбіна.—Він відчувається тут настільки сильно, що мені навіть складно уявити, що відчувають справжні місіонери, знаходячись на місії. Завдяки участі у цьому заході, я отримала інформацію, якої мені не вистачало, щоб прийняти рішення про поїздки на місію”.

Перед місіонерами також виступав доктор Ральф Мейберрі, який служить в якості лікаря місіонерів. Він розповів про те, наскільки важливо місіонерам мати хороше здоров’я і що це може зіграти важливу роль у їхньому повноцінному служінні на місії і в тому, чи відслужать вони її до кінця.

Деніза Барбакова з Петровської філії Донецька розповіла: “Рік дому, знаходячись у храмі, я запитала у Бога, що я можу зробити для Нього. Відповідь була—служити. Нас із чоловіком покликали служити храмовими працівниками, але думка про те, щоб служити в якості місіонера, не полишала мене, і невдовзі я отримала підтвердження щодо цього бажання. З того часу ми з чоловіком почали серйозно замислюватися про служіння на місії. Коли ми почули, що буде цей захід, то відразу вирішили—ми їдемо, і не пошкодували про це”.

Марина Лаврик вже отримала свій невеликий місіонерський досвід. Вона служила на міні-місії 1,5 місяця. Згадуючи своє служіння, вона

говорить: “Завдяки цьому досвіду я стала більш духовною і навчилася служити людям, а не жити лише для себе. Тоді я зрозуміла, що виконую саму важливу роботу Бога. Пізніше, читаючи листи, які я писала сім’ї у той час, я не впізнавала в них себе. Мені здавалося, що їх писала зовсім інша людина. Тоді я зрозуміла, що місія має сильний духовний вплив на серця людей”.

З 16:30 до 17:30 був наступний етап—отримання місіонерської практики. Кожна група потенційних місіонерів мала в якості наставників місіонерів повного дня. Кожному напарництву виділили 5 хвилин, щоб провести бесіду із “зацікавленими”. Потім було обговорення бесіди і друга спроба, щоб зробити бесіду кращою. Для всіх це був повчальний і дуже духовний досвід, оскільки напарники мають допомагати один одному і вміти підтримувати бесіду в Дусі. “Було чудово побути цілий день із напарником. Надихало те, що нас саме навчали проводити бесіди із зацікавленими. За дуже короткий час я зрозумів, яким має бути хороший урок”,—сказав Костянтин Барбаков, з Петровської філії Донецька.

День у нашому Центрі підготовки місіонерів закінчився зборами свідчень. “Присутність Духа відчувалася дуже сильно. Ті, хто бажав свідчити, ставали в чергу біля трибуни, і в кожного, хто виходив свідчити, на очах виступали сльози. Для мого сина це був перший раз у житті, коли він вийшов свідчити перед такою великою аудиторією, і я вдячна за те, що побачила—Дух торкнувся і його серця”,—згадує Деніза Барбакова. “Я роздумував про те, щоб поїхати на міні-місію, коли дізнався, що можна служити вже з 16 років,—додає Костя Барбаков.—Коли я приїхав на цей захід, то зрозумів, що їхати треба і на міні-місію і на місію повного дня. І я це обов’язково зроблю”.

“Біля входу в дім зборів,—розповіла Тетяна Подводова,—ми помістили фотографії кожного учасника заходу. Коли я дивилася на ці фотографії потенційних місіонерів, то відчувала сильне свідчення Духа про те, що кожен з них стане чудовим місіонером. І це чудово, що у них була можливість навчатися правильно проповідувати євангелію. Цей досвід допоможе їм отримати особливу радість від цієї роботи і Бог благословить їх”. ■

## Новорічний бал

**Яна Франчекайте, Донецька Українська місія, Донецька Об’єднана філія**

**Н**оворічний бал став для багатьох улюбленою традицією і кожного року молодь збирається для того, щоб зустріти давніх і знайти нових друзів. Для когось це перший в житті бал, хтось бував тут вже не раз, але для кожного, хто сюди приїхав, ця подія може стати в житті знаковою. Основна мета заходу—це допомогти дорослій молоді знайти свого вічного супутника чи супутницю.

Катерина та Євген Дяченко, із Петровської філії м. Донецька, познайомилися саме на новорічному балу. “Тут можна зустріти гідного хлопця чи дівчину, краще познайомитися один з одним, що може допомогти в майбутньому створити сім’ю,—каже Катя.—Для нас обох це було чудом. Господь прибрав усі перепони, які заважали нам потрапити на бал. Я знаю, що Бог підготував нас, щоб ми змогли знайти одне одного, і тепер у нас щаслива сім’я. Ми запечатали наш шлюб у храмі”.

Свято почалося із натхненних виступів президента Української Донецької місії Володимира Камперо і директора ЦСО Юрія Орлова, який

***Любов Мезинець і Дмитро Решетченко вчать танцювати рок-н-рол разом з іншими.***



ФОТО АВТОРА

був одним з організаторів балу. Вони закликали молодих чоловіків служити на місці і створювати сім'ї. Після цієї духовної частини почалася офіційна частина балу. У цьому році Донецьк приймав хлопців та дівчат із Дніпропетровська, Миколаєва, Києва, Полтави, Макіївки та Москви. Серед молоді були брати і сестри різного “духовного” віку: новонавернені, ті, хто христився багато років тому, і гості.

Приємно було бачити урочисто вдягнених молодих чоловіків та дівчат в красивому вбранні. Ганна Агаханова, із Миколаєва, поділилася своїми враженнями: “Наші дівчата навіть саме звичайне плаття за допомогою своєї фантазії можуть перетворити на шедевр і при цьому воно залишиться скромним”. Наталія Яхновська, з Києва, додала: “Бал—це щось чарівне, особливе. Кожна дівчина, мабуть, хотіла відчути себе Попелюшкою, яка прийшла на бал”. “Подібні заходи запам'ятовуються цікавими програмами, можливістю спілкування та хорошою атмосферою”,—сказав Андрій Гиль.

На балу були присутніми неодружені дорослі та кілька пар, які вже уклали шлюб. Вікторія Шаровська приїхала з чоловіком із Дніпропетровська. “Мені дуже сподобалося,—сказала вона,—що нас навчали танцювати. Дома ми ходимо в футболках і джинсах, а тут вбралися у костюми і красиві плаття й опинилися у зовсім іншому образі, що дуже надихнуло нас”.

Приміщення, в якому проводився бал, було прикрашене не лише святковими декораціями і нарядами, але і талантами. Молодь із Донецька та Дніпропетровська продемонструвала професійно підготовані танці, пісні та гру на музичних інструментах.

Руслан Нурієв, з Полтави, був на балу вдаруге. Ось його враження: “Такі бали, як цей, поєднують молодь Церкви і дають відчути себе великою сім'єю”. Сергій Соколовський вважає, що “знайомство з новими людьми допомагає йому розвиватися і ставати кращим, а також дає можливість обрати вічну супутницю”. “Багато друзів—це добре, завжди є підтримка. Ми можемо радіти і веселитися разом”,—сказала Любов Мезинець, із Макіївки. Олександр Фатеев, один із організаторів балу, відмітив: “У Церкві нас навчають бути єдиними, і дружба відіграє

важливу роль у нашому житті. Ми зростаємо і вдосконалюємося з нашими друзями. Якщо вони хороші люди, то і ти стаєш кращим”.

На завершення хотілося б навести слова Віктора Меркулова з Києва: “Коли велика кількість молоді збирається разом, відчувається особливий Дух. Вони зміцнюють, підтримують один одного. Тут усі поєднані єдиними ідеалами, тому це правильне місце для пошуку супутника життя. Я знаю багатьох із присутніх: ми зустрічалися з ними в храмі. Мені було цікаво поспілкуватися з тими ж людьми, але за інших обставин. Це допомагає познайомитися з ними краще”.

І якщо так багато молодих людей вважають подібні зустрічі потрібними і важливими, значить традиція буде продовжуватися. І тому—до зустрічі в наступному році! ■

## УЛЮБЛЕНИЙ УРИВОК З ПИСАНЬ

### Не лякайся, тільки віруй

Леся Богдан, Київський Український кіл, Печерський приход

У дитинстві я часто гра-  
лася з дітьми у дворі.  
Майже щовечора ми  
вигадували собі цікаві заняття  
та ігри. Якось хтось запропо-  
нував гру, в якій слід було за-  
крити очі і відкинутися назад,  
а напарник в цій грі мав тебе  
спіймати. Мені ця ідея зовсім  
не сподобалася. Мені не хоті-  
лося впасти на землю спиною,  
якщо раптом мене хтось не  
спіймає. Але всі із захопленням  
відгукнулися на цю пропози-  
цію. Я мовчки примушувала  
себе не боятися і взяти участь  
у цій не зовсім безпечній грі.  
До останнього я чекала і спо-  
дівалася, що моя черга не на-  
стане, але сподівалася марно.  
Я відчувала дискомфорт і  
страх, розуміючи, що вороття

немає. Але раптом, піднявши  
очі, я побачила свого брата  
Миколу, який теж захотів взяти  
участь у грі. Він запропонував  
мені бути з ним в парі. Я була  
щаслива. Мій брат старший  
за моїх друзів і шанси того,  
що він мене втримає, були  
досить великі. Але я все одно  
боялася. Микола підбадьорив  
мене словами: “Не бійся, я  
тебе спіймаю”. Я закрила очі,  
вдихнула і відкинулася назад,  
повністю довірившись міц-  
ним рукам брата. Яка я була  
щаслива, коли відчула його  
обійми, а не землю.

Тепер, коли я доросліша і  
розумніша, я намагаюся виби-  
рати те, що вірно. Але іноді  
бувають випадки, коли мені  
треба зібрати всю свою волю

**Леся Богдан**

і довіритися чийсь сильним рукам допомоги. Я часто згадую те відчуття захищеності, яке в мене було, коли брат запропонував мені свою допомогу. Спогади про це нагадують мені, що я можу довіряти Небесному Батькові.

Бувають ситуації, коли ти вичерпав власні ресурси і тобі потрібен хтось, хто підтримав би тебе, щоб ти не впав, хтось, хто сказав би тобі: “Не лякайся,—тільки віруй!” Саме так каже Господь. Ці слова звернені до всіх нас і до мене особисто. Вони знаходяться в моєму улюбленому вірші—Марк 5:36. І в хвилини, коли страх чи переживання приходять до мене, я завжди відкриваю Новий Завіт, щоб прочитати слова Господа: “Не лякайся,—тільки віруй!” ■

## Праведні приклади

**Лаурита Герра Міранда, Київський Український кіл,  
Борщагівський приход**

**М**ене звать Лаурита, мені 10 років. Мені дуже подобається відвідувати приход кожної неділі. Я люблю Початкове товариство і своїх вчителів, які навчають нас євангелії. Тепер я знаю, як слід правильно чинити в житті. Я пам'ятаю, як моя мама була нашим вчителем у Початковому товаристві. Я так пишалася нею і захоплювалася її знаннями. Через неї Господь навчав мене всьому доброму, що є в мені, і я хочу служити іншим так же добре, як і моя мама.

У мене є мрія—увійти в храм. Я бачила, як він будувався. Коли будівництво було завершене, проходили дні

відкритих дверей і освячення храму. Я отримала велике благословення і побувала там один раз. Особливі почуття наповнили мене, коли до мене підійшов пророк Томас С. Монсон і потиснув мою руку. Тоді я зрозуміла, що мені слід ставати ще кращою. Мені подобається вірш із Книги Мормона (Алма 37:35), де говориться про те, що якщо я буду виконувати заповіді і навчатися мудрості в юному віці, Небесний Батько допоможе мені зрозуміти мій шлях.

Я люблю нашу Церкву, свою сім'ю і нашого Спасителя, Який показав нам самий праведний приклад. ■



**Лаурита Герра  
Міранда зі  
своюю мамою  
біля Київського  
храму**

## СВІТЛО В МОЄМУ ЖИТТІ

**Людмила Герра Міранда,  
Київський Український кіл,  
Борщагівський приход**

**Ч**ас від часу я запитую себе: яким би було моє життя без Церкви? І відразу згадую момент, коли в мої двері постукали чудові молоді люди і я відчула світло Христа у їхньому посланні.

Місіонери навчали нашу сім'ю тому, що має вічне значення. Ми говорили про саму вічність і про те, як можна стати ближчими до Спасителя. Вони також навчали нас істинним принципам і сказали, що якщо ми будемо молитися, то зможемо пізнати істину самостійно. Ми прийняли від них у подарунок Книгу Мормона. Коли я її прочитала, то отримала свідчення про те, що рухаюся в правильному напрямку і що Небесний Батько відповідає тим, хто шукає Його.

Я христилася у 2007 році і з того часу відчуваю те саме світло в своїй душі. Тепер я знаю, звідки ми прийшли, навіщо ми на цій прекрасній землі і що буде далі. Священні Писання і храм відкривають нам істину про все це. У нашій Церкві я дізналася про пророка Джозефа Сміта і про те, що зараз на землі також є живий пророк.

Я вдячна тим першим місіонерам, які навчали мою сім'ю і надихали бути слухняними заповідям. Я бачу, як мої діти ростуть у вірі і в слухняності. На жаль, ще не вся наша сім'я в Церкві: мої батьки вже кілька років тяжко хворіють і потребують догляду. Але я відчуваю, як Господь наповнює мене силою і любов'ю, і мені легше бути підтримкою для них і для інших людей. Я з радістю ділюся тим світлом, яке колись отримала сама. І так приємно бачити, що знайомі та друзі також прагнуть цього світла. ■

## Місіонери, покликані з України чи покликані служити в Україні



*Антон Юрійович Барбаков з Української  
Донецької до Російської Новосибірської місії*



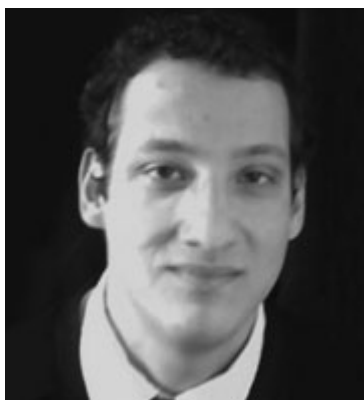
*Анастасія Василівна Горланова з  
Російської Єкатеринбурзької до Української  
Донецької місії*



*Єлизавета Олександрівна Карпенко з  
Української Дніпропетровської до Української  
Київської місії*



*Легран Арамі Тадевосян з Вірменської  
Єреванської до Української Донецької місії*



*Віктор Геннадійович Баррінєгра з  
Української Донецької до Української  
Донецької місії*



*Юлія Ігорівна Кажевіна з Московського  
Російського колу до Української  
Київської місії*